

Росата, като бисери, която
 блестеше по разцъфналите пъпки,
 сега в очите на цветята беше
 подобно сълзи, своя срам които
 оплакваха сами. — Казах й думи,
 най-тежки думи — тя смирено
 замоли прошка. Аз поисках
 детето да ми подари
 и тя тозчас ми го изпрати,
 по своята фея в моята беседка.
 Сега, когато туй дете е мое,
 вълшебството не сменя от Титания.
 Затуй, мой Пък, от клетия глупец
 магарешката морда ти махни!
 Когато се от сън събуди той
 в Атина да се върне пак назад
 със своите другари. Да си спомня
 за приключенията в ^{тоя}нощ
 като видения на тежък сън.
 Но първен нея трябва да събудя.

Каквато беше, пак бъди
 и виждай, както по-преди!
 На Диана нежний дар
 ще разсее прежний чар
 на цветеца Купидон.

Сега, Титания, от сън се събуди!

ТИТАНИЯ. —

Какъв бе тоя страшен сън, мой мили!

Сънувах, че съм влюбена в осел.

ОВЕРОН. —

Тук своята любов лежи.

ТИТАНИЯ. —

Кажи,

как всичко туй се случи с мене!